

ONDER DE MENSEN

Pubers

Pubers, dat zijn heel rare wezens, schijnbaar. Om mij heen hoor ik tenminste menig puber-ouder heel hard zuchten en kreunen.

Ik heb geen ervaring met pubers, en vind ze wel grappig eigenlijk: zo pukkelig en onzeker, en dan toch met een air van hier tot Tokio. De kleine K. is nog niet zover, gelukkig. Hij vindt mij af en toe al tamelijk gênant, maar ook nog vaak de allerliefste. Houen zo. Nog een jaar of vier voor de doffe ellende losbarst, als ik de gevorderde ouders mag geloven. Pubers willen niks wat moet, en alles wat niet mag, zeggen die ervaringsdeskundigen. En dat dat door het huidige tijdsgewricht komt, waarin die koters veel te verwend zijn, en veel te veel kunnen kiezen.

Ik houd maar wijselijk mijn mond, of mompel iets van 'Het is toch wat', altijd een fijne dooddoener. Want pubers van nu zijn helemaal niet erger dan pubers van vroeger, bedacht ik deze week ineens. Ik kreeg een mailtje van een oude schoolvriendin, met heel slecht nieuws. Daarop mailden we wat heen en weer, en ineens zag ik mezelf weer helemaal terug als pakweg 16-jarige. Stomvervelend was ik. Elke maand wat anders met mijn hoofd en haar, waarvan een hennakleurige tondeuze-coupe en een speld in mijn oor wel het dieptepunt waren. De rector van het atheneum noemde mij een opruiend element, een geuzennaam die ik met verve droeg. Stiekem shaggies roken, en daarbij dan zo'n Afghaanse jas van de markt aan die doordringend naar kameel rook. Mijn aardrijkskunde-werkstuk ging over de kibboets. Daar wilde ik namelijk heen, als ik groot was. Niet uit enig benul van politiek of uit blind idealisme, maar omdat ik op een foto had gezien dat je daar sinaasappels zo uit de boom kon plukken, en dat er mannen rondliepen met flonkerende ogen, zwart als fluweel. Mijn aardrijkskundeleraar versleet dit voor engagement, en gaf mij een acht. Zo blunderde ik door het middelbaar onderwijs om daarna geen idee te hebben van hoe-nu-verder. Ik deed nog auditie voor de toneelschool, maar begon bij een nagespeelde treinramp zo ijselijk te krijzen dat ik met het etiketje 'Te Labiel' werd afgevoerd. Omdat ik wel een aardig opstel schreef en een vriendin ook in Kampen op kamers ging, koos ik de journalistiek. Lekker gemotiveerd. Het kwam helemaal goed. Met die vriendin, en met al mijn shagrokende, stinkende, door hormonen gedreven klasgenoten ook. Terwijl onze ouders tandenknarsten, zochten wij een eigen weg, met vallen en opstaan. Tegen alle kreunende puber-ouders zeg ik: even een oud foto-album van jezelf opzoeken en gewoon doorademen. Het komt dik in orde, heus.

Frederike Krommendijk

Het is 5 december 1812. Napoleon Bonaparte staat met zijn volledig ontredderde manschappen voor de Litouwse grens. Zijn Russische veldtocht is op een fiasco uitgelopen. Van de 400.000 soldaten waarmee hij begon zijn er nog 20.000 over. De Franse keizer vreest een coup poging en vertrekt halsoverkop naar Parijs om orde op zaken te stellen. In de bittere kou legt hij in dertien dagen en nachten 2300 kilometer af per slee en koets. Tweehonderd jaar na dato doen vier Twentse koetsiers en een Amsterdamse 'Napoleon' die tocht over.

door Hennie Talens en Rob Wissink

Sappelen in het spoor van Napoleon

Je krijgt gewoon zin om mee te gaan op die historische tocht met paarden en rijtuig van Smorgoni (Wit-Rusland) naar Parijs, zoals die in 1812 door Napoleon Bonaparte werd gemaakt. Zo aanstekelijk enthousiast vertellen de deelnemers erover.

De mannen die de tocht in april en mei gaan maken, zijn druk bezig met de voorbereidingen. De dagroutes zijn in hoofdlijnen uitgestippeld, de laatste hand wordt gelegd aan de inrichting van een immense trailer en de eerste twee paarden worden getraind voor de 2300 kilometer lange tocht.

Aan die tocht wordt een goed doel gekoppeld. De sponsorgelden komen tot en met de laatste cent terecht bij de Stichting Gichon, die in Rusland een House of Peace

inricht en daar Tjernobytkinderen opvangt.

„We gaan niet op vakantie”, benadrukken Gerrit Haakmeester (Albergen), Harry Mulder (Hengelo), Hein Heun (Vroomshoop) en zijn broer Bennie (Dalfsen). Zij begeleiden historicus Joost van Hövell tot Westervliet (Amsterdam) die de rol van Napoleon op zich neemt tijdens de historische expeditie. De deelnemers betalen de rit uit eigen zak.

„Het wordt echt sappelen”, zegt Haakmeester. Hij maakte al eerder een historische rit, toen hij in 1992 met een ander gezelschap de handelsroute van de Rusluie van Vriezenveen naar Sint Petersburg met paard en wagen nareed.

„'s Morgens om zes uur staan we op. Dan voeren we eerst de paarden en gappen dan

een ei en wat brood bij een boer uit de buurt, ha ha. Alle gekheid op een stokje: we gaan ontbijten en zo rond acht uur spannen we de paarden in. Daarna wordt door het eerste tweespan een uurtje of twee gereden.

Ondertussen is de trailer klaargemaakt en die rijdt naar de eerste stop van die dag. Als wij daar aankomen, staan de mannen van de trailer klaar met een vers span paarden, die ook weer twee uur voor de koets gaan. Het eerste en tweede span lopen die dag nog een keer twee uur. Na een dag zijn we 80 tot 100 kilometer opgeschoten.” De trailerbemanning is dan al doorgereiden naar de plek waar de overnachting is gepland. Ze zoeken bij de lokale bevolking een plaats waar ze de trailer kunnen stallen. En het liefst ook nog een weijtje kunnen uitzetten waar de paarden 's nachts op

Vlucht naar Parijs

In 1812 verliet Napoleon abrupt Wit-Rusland na een mislukte veroveringstocht van Rusland. 200 jaar later wordt deze reis overgedaan, met als doel het inzamelen van geld voor de Stichting Gichon.

Uiteindelijk zou het gezelschap na 13 dagen Parijs binnenrijden.

